

**[Socialministeren.]**

af disse Omraader finder Overarbejde Sted i meget betydelig Udstrækning. Det er nu mit Haab, at de paagældende Organisationer og faglige Omraader vil bruge Tiden indtil 1. April 1940 til at faa fastsat Arbejdstidsbestemmelser og derved faa disse faglige Omraader med ind under Loven, idet, som det er sagt i Betænkningen, Ministeriet for sit Vedkommende ellers til den Tid maa overveje, om det ikke vil være rimeligt at gaa andre Veje, træffe andre Foranstaltninger for at sikre, at der ikke paa saa betydelige Erhvervsomraader som dem, der her er Tale om, fortsat skal kunne finde et ganske ukontrolleret Overarbejde Sted.

Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale Lovforslaget til det høje Tings hurtige og velvillige Behandling.

**Ch. Petersen:** Ifølge det foreliggende Lovforslag er Overarbejde med de Undtagelser, som nærmere er angivet i Forslaget, forbudt. Hensigten hermed er ingeniunde at formindske Erhvervenes Produktionsmuligheder, men derimod, som den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, bl. a. ved Foranstaltninger af den Beskaffenhed, der er Tale om, at imødegaa Arbejdsløsheden. Vi har gentagne Gange i tidligere Rigsdagsamlinger været præsenteret for Lovforslag af tilsvarende Beskaffenhed, uden at det er lykkedes at faa Lovforslagene ophøjet til Lov, men forhaabentlig gaar det bedre denne Gang. Ligeledes er der ført indgaaende Forhandlinger om dette Problem mellem de to Hovedorganisationer, Arbejdsgiverforeningen og Fagforbundene, senest, saa vidt jeg husker, i Aarene 1935—36. Disse Forhandlinger førte desværre ikke til noget Resultat. Man var i et Underudvalg naaet til en vis Enighed, men senere, da Underudvalgets Indstilling skulde behandles imellem de to Hovedorganisationer, lykkedes det ikke at komme til fuld Forstaaelse, idet Arbejdsgiverforeningen nærrede Betæneligheder ved det, der havde været drøftet i Underudvalget. Sagen maatte derfor opgives, og Følgen er altsaa, at man nu i Stedet maa søge Spørgsmaalet løst ved Lov.

Af Lovforslagets § 5, 1ste Stykke, fremgaar det imidlertid, at der stadig vil være Mulighed for, at Hovedorganisationerne gennem Overenskomster søger at komme til Enighed om den mest hensigtsmæssige Gennemførelse af Lovens enkelte Bestemmelser, det vil sige afpasser dem efter de særlige Forhold, der gør sig gældende i de enkelte Fag eller Virksomheder.

Det er over for Lovforslaget blevet gjort gældende, at det ikke kan antages, at det vil føre til Arbejde for noget betydeligt Antal arbejdsledige, navnlig naar henses til det ringe Omfang, hvori Overarbejde finder Sted her i Landet. Efter Undersøgelser, der er foretaget, skal Overarbejde kun udgøre ca. 2½ pCt. af de ordinære Arbejdstimer. Over for en saadan Betragtning vil jeg bemærke, at jeg naturligvis ikke tror paa, at en Ordning som den foreslaaede i noget større Omfang kan afhjælpe Arbejdsløsheden, men der er ikke Tvivl om, at nogle faa Tusinde Arbejdere vil kunne opnaa Beskæftigelse, saafremt Overarbejde søges undgaaet i størst mulig Udstrækning, og det er netop det, der tilsigtes med de foreslaaede Bestemmelser. I en Tid, hvor vi har saa mange Tusinde arbejdsløse, gaar det ikke an at se bort fra en Foranstaltning til Imødegaaelse af det Samfundsonde, som Arbejdsløsheden er, selv om det maa erkendes, at Foranstaltningen ikke bringer Arbejde til saa mange Tusinde, som ønskeligt kunde være. Enhver Foranstaltning, der tilsigter en Begrænsning af Arbejdsløsheden, maa hilses med Glæde.

Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltigheder i Lovforslaget; den højtærede Minister har gjort udførligt Rede herfor, og jeg er ikke uenig med ham i hans Argumentation. Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling og Vedtagelse i det høje Ting.

**Stensballe:** Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ch. Petersen) udtalte, at Lovforslag af denne Art havde været behandlet tidligere, men han glemte at tilføje: dog aldrig i dette høje Ting. Forholdet er jo det, at tilsvarende Lovforslag har været fremsat, jeg tror 4 Gange, men de er aldrig naaet længere end til Behandling i det andet høje Ting, der er aldrig sket andet, end at man har afgivet en Beretning. Af Bemærkningerne til Lovforslaget fremgaar det med Tydelighed, at der blev fremsat et Lovforslag i 1932—33, men at Udvalget ikke naaede at tilendebringe sit Arbejde, inden Rigsdagssamlingen sluttede. I 1933—34 var det samme Tilfældet, men i 1934—35 skete der det mærkværdige, at Lovforslaget først blev fremsat meget sent — jeg erindrer tydeligt, at Socialministeren i dette høje Ting udtalte noget om, at han havde glemte det; det viser dog, at Interessen for det ikke har været særlig stor, og det skyldes vel, at ingen rigtig tror paa, at Forslag af denne Art vil kunne skabe noget væsentligt Arbejde. I Fjor blev der igen fremsat et For-